

kunde det vel nok være, at det vilde være en overordentlig stor Behagelighed for den ærede Ordfører at være af med disse 834,000 Kr., som han nu kan flyde ud i Haab om, at det kan dække det nye Tilbud paa 925,000 Kr. iaar, og naar han saa næste Aar kunde faae den over paa Tillægsbevillingsloven, saa kunde han atter bevilge frit paa § 26, og saa var det ube af Verden som Tal paa Finantsloven uden nogenfomhelst Gêne. Naar jeg altsaa hentybde til Tillægsbevillingsloven, saa var det kun for at række den ærede Ordfører en hjælpssom Haand i Forventning om, at vi vilde have den Være at se ham igjen paa den samme Plads til næste Samling, men den ærede Ordfører var maasse saa dybt inde i andre Betragtninger, at han ikke forstod, at jeg vilde anvise ham en Udvei. Jeg sagde: kommer det ind paa Tillægsbevillingsloven daaare, saa er der ikke En, der vil røre sig derfor, men saa vil man vedblive at bevilge Betsbet i Genhold til, hvad der tidligere er foregaaet, og fordi Kontrakten er bindende fra Regjeringens Side og anerkjendt af Rigsdagen. Det Samme er jo tidligere stet med Feltbatterierne. De kom ind paa Tillægsbevillingsloven, og der var ikke et Mennefte, der sagde et Ord derom, da det var Noget, som var givet efter tidligere Forhandlinger. Altsaa, den Antydning om Tillægsbevillingsloven, som jeg gjorde af velvillig Hensigt overfor den ærede Ordfører, har han misforstaaet, saaledes at han troede, at det var et Forvurplingsprojekt af mig, men saaledes kan man jo komme afsted, naar Ens Skytte i saadanne Forhold ikke er saa godt, som det burde være. — Hermed tror jeg at have forklaret Situationen rigtig, og Situationen er altsaa denne, at, desom den ærede Ordførers tilbagetagne Forslag var blevet vedtaget, saa vilde jeg realiter — og det vilde vistnok enhver Mand heri Thinget have gjort — have betragtet det, som om man paa § 26 havde givet en Bevilling, der faktisk var det Samme som 2,700,000 Kr.

Ordføreren (Holstein-Ledreborg):

Det er muligt, at det ærede Medlem har troet, at han kunde klare Noget af det, som jeg har sagt, men jeg tilstaa, at, efterat jeg har hørt det ærede Medlems Udtalelser, er jeg endnu mere forbauset, end jeg var før, og jeg forstaa næsten ikke, hvorledes det ærede Medlem selv kan tillægge de Ting, som han sagde, nogenfomhelst Betydning. Det ærede Medlem siger: Et af Lo er Tilfældet. Enten staa Kanonerne paa Finantsloven, naar de nu bevilges, og saa betyder dette Ingenting, thi de kunne ikke udbetales i Finantsaaret. Enten denne Bevilling er der eller ikke, er aldeles det Samme, thi i Virkeligheden er der kun bevilget den Million, som bliver tilbage, naar Kanonerne ikke regnes med. Dette er jo faktisk urigtigt, thi han maa jo vide, at Pengene kunne udbetales, saasnart som Bevillingen er givet paa Finants-

loven. Naar dette er stet, saa kunne Kanonerne udbetales i Genhold til denne Bevilling, inden de tre Maanedre ere forløbne, men saa falder jo hele den Betragtning sammen, som det ærede Medlem opstillede om, at det var ligegyldigt, om Kanonerne toges ud eller ikke. Dette har den aller reelleste Betydning, thi naar Kanonerne blive staaende, saa kan Summen udbetales i Genhold til Finantsloven, men naar de toges ud, saa kunne de ikke udbetales, thi saa er der jo ingen Bevilling til at udbetale dem. Men saa siger det ærede Medlem, at det netop var det, som vi havde tænkt os, at man kunde høre paa, nemlig ved at flytte Kanonerne over paa Tillægsbevillingen i Genhold til, at Kanonbevillingen er en for flere Aar bindende Bevilling, som vi ikke kunne komme fra, og nu udmaler det ærede Medlem meget smukt, hvorledes vi ved at flytte disse Kanoner, som vi have negtet iaar, over paa Tillægsbevillingen for næste Aar, kunne staae Regjeringen ikke blot en Bevilling til Kanoner, men desuden 1,900,000 Kr. til næste Aar, og saaledes komme til at give meget Mere. Men der glemmer det ærede Medlem jo fuldstændig, at jeg udtrykkelig ved 2den Behandling har erklæret, at vi ikke agtede at gaa ind paa nogen Bevilling til disse Kanoner paa Tillægsbevillingsloven. Altsaa den eneste Indrømmelse, som vi vilde gjøre med Hensyn til disse Kanoner, var den at lade dem staa paa næste Finantslov istedetfor paa denne, idet det var os fuldstændig ligegyldigt, hvornaar det ærede Medlem blev fri for sine Kanoner. Jeg kan begribe, at det ærede Medlem kan have Interesse af saa hurtig som muligt at blive fri for denne Bevilling, men vi have ingen Interesse af at fri det ærede Medlem for den Bevilling, som han selv har tvunget ind paa Finantsloven, og det er os fuldstændig det Samme, om den staaer et Aar til eller ikke, naar blot Summen bliver den samme, og den ikke kommer ind paa Tillægsbevillingsloven. Vi have udtrykkelig erklæret, at dette vilde vi ikke gaa ind paa, men naar vi have erklæret dette — og jeg antager, at det ærede Medlem maa have hørt dette, ligesom det forekommer mig, at han, inden han holdt sit Foredrag idag, burde have efterset, hvad vi havde sagt — saa forstaaer jeg ikke, hvorledes det ærede Medlem kan forene dette med den — hvad skal jeg kalde det — gjensidige Sagen efter at forstaa hinanden, som man dog bør stræbe efter at tilægge sig i enhver Diskussion, og saa forstaaer jeg ikke, hvorledes han kan komme med en saadan Paastand som den, han fremsatte om, at vi vilde have det ind paa Tillægsbevillingsloven, thi det er imod vor udtrykkelige Erklæring, og overfor udtrykkelige Erklæringer fra den ene Side af Salen, maa den anden Side af Salen, hvis den overhovedet vil gjøre Forbring paa, at man skal kunne forhandle med den indenfor Antændigheds Grændser, acceptere saadanne Erklæringer. Dette